

Finanční arbitr

Legerova 1581/69, 110 00 Praha 1 – Nové Město, Tel. +420 257 042 094,
ID datové schránky: qr9ab9x, e-mail: arbitr@finarbitr.cz, https://www.finarbitr.cz

Navrhovatel

Instituce

Generali Pojišťovna a.s.
IČO 618 59 869
Bělehradská 299/132
120 00 Praha 2

Č. j. FA/SR/ZP/308/2017 - 21

Praha 17. 3. 2019

Rozhodnutí o námitkách

Finanční arbitr příslušný k rozhodování sporů podle § 1 odst. 1 zákona č. 229/2002 Sb., o finančním arbitrovi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finančním arbitrovi“), rozhodl v řízení zahájeném dne 21. 3. 2017 podle § 8 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi na návrh Navrhovatele proti Instituci, vedeném podle tohoto zákona a zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, o neplatnosti pojistné smlouvy č. ■ a vydání bezdůvodného obohacení ve výši zaplaceného pojistného, takto:

- I. **Námítky navrhovatele, ■, doručené finančnímu arbitrovi dne 21. 12. 2018, č. j. FA/SR/ZP/308/2017-17, se zamítají a nález finančního arbitra ze dne 28. 11. 2018, č. j. FA/SR/ZP/308/2017-14, se podle § 16 odst. 2 zákona o finančním arbitrovi potvrzuje.**
- II. **Námítky instituce, Generali Pojišťovna a.s., IČO 61859869, se sídlem Bělehradská 132, 120 00 Praha 2, doručené finančnímu arbitrovi dne 11. 12. 2018, č. j. FA/SR/ZP/308/2017-15, se zamítají a nález finančního arbitra ze dne 28. 11. 2018, č. j. FA/SR/ZP/308/2017-14, se podle § 16 odst. 2 zákona o finančním arbitrovi potvrzuje.**

Odůvodnění:

1. Řízení o návrhu

Navrhovatel se domáhá vydání bezdůvodného obohacení z neplatné pojistné smlouvy o životním pojištění, kterou uzavřel s Institucí, protože ji uzavřel v omylu, protože pojistná smlouva nesjednává pojištění a obchází zákon.

Finanční arbitr rozhodl ve sporu mezi Navrhovatelem a Institucí nálezem ze dne 28. 11. 2018, č. j. FA/SR/ZP/308/2017-14 (dále jen „Nález“).

Finanční arbitr zjistil, že Navrhovatel dne 24. 11. 2005 podepsal návrh na uzavření pojistné smlouvy o investičním životním pojištění Clever Invest s počátkem pojištění od 1. 12. 2005 (dále jen „Návrh na uzavření pojistné smlouvy“), který Instituce akceptovala jako pojistnou smlouvu č. ■ (dále jen „Pojistná smlouva“). Finanční arbitr nezjistil, že by se nedílnou součástí Pojistné smlouvy nestaly všeobecné pojistné podmínky pro soukromé pojištění osob (VPP POS 2005/1); (dále jen „Všeobecné pojistné podmínky“) a zvláštní pojistné podmínky pro investiční životní pojištění (ZPP IŽP 2005/01); (dále jen „Zvláštní pojistné podmínky“), protože Návrh na uzavření pojistné smlouvy obsahuje Navrhovatelem podepsané prohlášení: „Potvrzuji, že jsem převzal/a a před uzavřením pojistné smlouvy jsem byl seznámen/a seznámen/a se zněním všeobecných pojistných podmínek pro soukromé

pojištění osob VPP POS 2005/01, zvláštních pojistných podmínek pro investiční životní pojištění ZPP IŽP 2005/01...“.

Finanční arbitr nejprve posoudil námitku promlčení, kterou v řízení vznesla Instituce, a dovedl, že promlčené jsou nároky Navrhovatele z doby před 21. 3. 2015, tedy 2 roky před podáním návrhu na zahájení řízení.

Finanční arbitr současně dovedl, že Pojistná smlouva je neplatná v ujednání o strhávání rizikového pojistného na smrt a že toto ujednání je oddělitelné od ostatních částí Pojistné smlouvy. Jelikož si Instituce bez platného právního důvodu strhla rizikové pojistné na smrt, uložil finanční arbitr Instituci povinnost takto stržené rizikové pojistné vydat jako bezdůvodné obohacení.

Při rozhodování o výši bezdůvodného obohacení, které je Instituce povinna vydat Navrhovateli z titulu neplatného ujednání Pojistné smlouvy, nemohl finanční arbitr v souladu s výše uvedeným přiznat Navrhovateli celou částku strženého rizikového pojistného, a Instituci uložil povinnost zaplatit Navrhovateli částku ve výši 288 Kč, která odpovídá rizikovému pojistnému strženému v nepromlčeném období, tedy po datu 21. 3. 2015.

Finanční arbitr musel současně Instituci uložit sankci podle § 17a zákona o finančním arbitrovi, a to ve výši 15.000 Kč.

3. Námítky Navrhovatele

Navrhovatel namítá, že finanční arbitr nerozhodl o jeho požadavku, tedy že Pojistná smlouva je špatně označena jako pojistná, i když je smlouvou o investici do podílových fondů. Navrhovatel namítá nesprávné a nezákonné účtování poplatků.

Navrhovatel namítá, že mezi Návrhem na uzavření pojistné smlouvy a Pojistnou smlouvou je rozdíl, protože v Návrhu na uzavření pojistné smlouvy není uvedeno úrazové pojištění pro případ smrti s pojistnou částkou 150.000 Kč, ale ve skutečnosti byl v prvním roce trvání pojištění na tuto pojistnou částku pojištěn.

Navrhovatel tvrdí, že skutečnost, že si Instituce strhává rizikové pojistné, pro něj není příliš podstatná, na rozdíl od poplatkové struktury z investovaných prostředků.

Navrhovatel namítá, že namítl neplatnost Pojistné smlouvy v 10leté promlčecí lhůtě, protože tříletá promlčecí doba se vztahuje na pohledávky a smlouvy o neživotním pojištění.

Navrhovatel namítá, že podle § 49 starého občanského zákoníku (rozuměj zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů) platí, že „účastník, který uzavřel smlouvu v tísní za nápadně nevýhodných podmínek, má právo od smlouvy odstoupit“, což Navrhovatel v roce 2012 udělal.

Navrhovatel požaduje rozhodnutí, kterým bude Pojistná smlouva zneplatněna od počátku, protože je pro klienta nevýhodná pro vysoké poplatky a nesjednává pojištění.

4. Vyjádření Instituce k námitkám Navrhovatele

Instituce napadený Nález pokládá v části vztahující se k promlčení a posouzení Pojistné smlouvy (vyjma výroků vážících se k neplatnému ujednání rizikového pojistného a uložení sankce Instituci) za věcně správný a řádně odůvodněný.

5. Námítky Instituce

Instituce navrhuje, aby finanční arbitr výrok I. Nálezu změnil tak, že návrh Navrhovatele se zamítá a výrok II. a IV. Nálezu se ruší.

Instituce namítá, že poskytla a stále poskytuje jasně definovanou službu/plnění (ujednaná výplata - pojistná částka při smrti pojištěného). Za tuto službu/plnění jí přísluší úplata. Tržně obvyklou výši úplaty za pojištění smrti lze při vynaložení relativně malého úsilí snadno zjistit. Instituce v tomto případě poskytovala a stále poskytuje sjednané pojistné krytí, které má zcela zřejmě svoji tržně obvyklou hodnotu, kterou lze celkem snadno vyčíslit a odvodit jednoduchými výpočty z veřejně dostupných zdrojů jako součin míry úmrtnosti v daném věku a plnění v tomto věku, zanedbává-li se pojistná anti-selekce, se kterou musí pojišťovny pracovat.

Instituce argumentuje, že protože se úmrtnostní míry v čase mění, nelze konkrétní výši rizikového pojistného dopředu při sjednání pojistné smlouvy vyčíslit jednou konkrétní přesnou částkou pojistného, ani konkrétním vektorem přesných numerických hodnot pojistného. Z tohoto důvodu ujednala Instituce v pojistných podmínkách naprosto přesně algoritmus, podle kterého se rizikové pojistné vypočte.

Instituce dovozuje, že rizikové pojistné bylo v Pojistných smlouvách dostatečně určité a srozumitelně ujednáno, když bylo mezi stranami dohodnuto nejen jeho pravidelné hrazení, ale i způsob jeho výpočtu. Instituce argumentuje, že přesné vyčíslení rizikového pojistného pro případ smrti není povinnou součástí pojistné smlouvy, když taková povinnost nevyplývá z žádného v době uzavření Pojistné smlouvy účinného právního předpisu.

Instituce namítá, že Navrhovatel měl rovněž kdykoliv možnost se dotázat, jaká konkrétní částka se bude strhávat a z jakých parametrů ji lze vypočítat. Tuto možnost Navrhovatel nevyužil, a lze se tedy domnívat, že mu výše rizikového pojistného byla jasná.

Instituce argumentuje, že Pojistná smlouva je smlouvou úplatnou, když úplatnost je jedním z jejích základních znaků, která je obecně známa a smluvní strany to ani jakkoliv nespoují. Instituce poskytovala po celou dobu trvání pojištění pojistné krytí, v případě pojistné události by vyplatila částku 2.000 Kč a dále aktuální hodnotou podílového účtu platnou k datu nahlášení pojistné události, a proto jí oprávněně náleží úplata (pojistné). Přesto finanční arbitr posoudil z úřední povinnosti tuto část smlouvy jako absolutně neplatnou, když není zřejmé, o jaké ustanovení právních předpisů své závěry opírá.

Instituce odkazuje, že povinnou náležitostí smlouvy podle § 4 odst. 1 písm. e) zákona č. 37/2004 Sb., o pojistné smlouvě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pojistné smlouvě“) je pouze výše pojistného, jeho splatnost a údaj o tom, zda se jedná o pojistné běžné nebo jednorázové. Právní předpisy nepožadují výslovné ujednání smluvních stran o výši rizikového pojistného pro případ smrti v Pojistné smlouvě.

6. Řízení o námitkách

6.1. *Promlčení*

Finanční arbitr opakuje, že musel posoudit námitku promlčení, kterou vznesla Instituce. V Nálezu pak náležitě odůvodnil, proč a jak námitku promlčení posoudil, s tím, že odkázal na ustálenou rozhodovací praxi soudů, včetně Nejvyššího soudu České republiky.

Finanční arbitr v Nálezu dovodil a odůvodnil, proč se právo Navrhovatele dovolat se relativní neplatnosti Pojistné smlouvy promlčelo ve tříleté objektivní promlčecí době, která uplynula nejpozději ke dni 2. 12. 2008, a Navrhovatel se dovolal neplatnosti Pojistné smlouvy vůči Instituci dne 31. 10. 2012.

Desetiletá promlčecí lhůta u věcí týkajících se životní pojištění se týká plnění ze životního pojištění. To znamená, že pokud vznikne pojistníkovi právo na pojistné plnění z titulu dožití se konce pojištění nebo pokud obmyšlené osobě vznikne právo na pojistné plnění z titulu smrti pojištěného, mají tyto osoby podle § 8 zákona o pojistné smlouvě („*právo na plnění*

z pojištění se promlčí nejpozději za 3 roky, a jedná-li se o životní pojištění (§ 54), za 10 let“) zákonem stanovenou lhůtu 10 let, ve které nejpozději lze uplatnit svůj nárok.

V případě Navrhovatele se však nejedná o pojistné plnění z Pojistné smlouvy, ale o dovolání se relativní neplatnosti Pojistné smlouvy pro omyl při jejím uzavření. Co se týče speciální úpravy promlčení, obsahuje tedy zákon o pojistné smlouvě speciální úpravu pouze ve vztahu k plnění z pojištění, nikoliv pro právo dovolat se relativní neplatnosti smlouvy o životním pojištění pro omyl.

Proto musel finanční arbitr při posuzování promlčecích lhůt přihlídnout k obecnému předpisu, který v době uzavření Pojistné smlouvy upravoval náležitosti právních úkonů, tedy podle starého občanského zákoníku. V podrobnostech pak finanční arbitr plně odkazuje na část 7.4 Nálezu, kde vysvětlil, kdy a v jakých lhůtách se právo Navrhovatele dovolat se relativní neplatnosti Pojistné smlouvy promlčelo.

Protože se právo Navrhovatele dovolat se omylu při uzavření Pojistné smlouvy promlčelo, dále se omylem Navrhovatele nezabýval.

6.2. Nesjednání pojištění a poplatková struktura Pojistné smlouvy

Finanční arbitr odkazuje na pečlivé a podrobné odůvodnění v bodu 7. 6. Nálezu a závěr, že Pojistná smlouva je smlouvou o investičním životním pojištění, že v sobě kombinuje pojistný i investiční produkt.

Pojistná smlouva pro případ pojištění smrti obsahuje garantovanou částku 2.000 Kč, a proto je na ni zapotřebí pohlížet na pojistnou smlouvu, byť materiálně jedinou částí, v níž je Pojistná smlouva pojištěním, je garance částky 2.000 Kč, kterou Instituce vyplatí v případě smrti Navrhovatele. Záleží však na pojistníkovi, na kolik nastavil poměr pojištění a investice.

V bodu 7.8 Nálezu finanční arbitr pečlivě odůvodnil, proč neshledal, že poplatková struktura není neplatná, a na tomto právním závěru setrvává, protože nemohl přihlídnout k § 56 odst. 1 starého občanského zákoníku („*Spotřebitelské smlouvy nesmějí obsahovat ujednání, která v rozporu s požadavkem dobré víry znamenají k újmě spotřebitele značnou nerovnováhu v právech a povinnostech stran.*“), z důvodu, že odst. 2 předmětného ustanovení stanovuje, že: „*ustanovení odstavce 1 se nevztahuje na smluvní ujednání, která vymezují předmět plnění smlouvy nebo cenu plnění*“, což námitka Navrhovatele stran nevýhodnosti výše poplatků beze zbytku naplňuje.

6.3. Odstoupení od Pojistné smlouvy

Pro odstoupení od smlouvy podle § 49 starého občanského zákoníku je zapotřebí současné splnění podmínek uzavření smlouvy „v tísní za nápadně nevýhodných podmínek“. Tíseň přitom není vykládána jako subjektivní pocit psychického donucení osoby smlouvu uzavírající, ale objektivní stav navozený zejména společenským klimatem na konkrétním místě; stejné kritérium objektivity se uplatní také u nápadně nevýhodných podmínek. Finanční arbitr odkazuje například na závěry Vrchního soudu v Praze v rozhodnutí ze dne 5. 3. 1993, sp. zn. 3 Cdo 47/92, když dovedl, že „*Tísní se rozumí objektivní hospodářský nebo sociální, někdy i psychický stav (např. rozrušení, obavy o blízkou osobu apod., nikoli však psychické donucení, které je právně relevantní z hlediska ustanovení § 37 o.z.), jenž takovým způsobem a s takovou závažností doléhá na osobu uzavírající smlouvu, že ji omezuje ve svobodě rozhodování natolik, že učiní právní úkon, jenž by jinak neučinila. Rovněž nápadně nevýhodné podmínky musí objektivně existovat v době právního úkonu a nemohou spočívat v subjektivním citění dotčené osoby. Zda jde o nápadně nevýhodné podmínky, je nutno posuzovat vždy konkrétně, podle okolností daného případu.*“

Navrhovatel v tomto případě však žádným způsobem nedoložil podklady, kterými by tíseň a nápadně nevýhodné podmínky v okamžiku uzavření Pojistné smlouvy doložil. Navrhovatel se pouze omezil na tvrzení, že Pojistná smlouva je „jednoznačně pro klienta nevýhodná a zatížená vysokými poplatky, které mají znaky lichvy“ a odkaz na § 49 starého občanského zákoníku, podle kterého „Účastník, který uzavřel smlouvu v tísní nebo za nápadně nevýhodných podmínek, má právo od smlouvy odstoupit“, které však nesplňují výše uvedené podmínky tísně za nápadně nevýhodných podmínek.

Finanční arbitr nezjistil, že Pojistná smlouva není jako celek neplatná, jak požadoval Navrhovatel, ale dovedil neplatnost ujednání o rizikovém pojistném na smrt, o tom Navrhovatele informoval dne 17. 5. 2018, č. j. FA/SR/ZP/308/2017-3, spolu s výzvou k vyjádření, zda má Navrhovatel na vydání tohoto bezdůvodného obohacení zájem.

Protože Navrhovatel na rozhodnutí ve věci trval, finanční arbitr vydal Nález.

Navrhovatel dále namítá, že byt' v Návrhu na uzavření pojistné smlouvy nesjednal pojištění pro případ smrti úrazem s pojistnou částkou 150.000 Kč, v Pojistné smlouvě tato pojistná ochrana první rok trvání pojištění byla.

Podle § 1 odst. 1 písm. e) zákona o finančním arbitrovi, je finanční arbitr příslušný rozhodovat spor mezi spotřebitelem a „pojistitelem nebo pojišťovacím zprostředkovatelem při nabízení, poskytování nebo zprostředkování životního pojištění,“.

Podle § 54 zákona o pojistné smlouvě je životní pojištění pojištěním pro případ smrti, dožití se určitého věku nebo dne určeného smlouvou jako konec pojištění, anebo pro případ jiné skutečnosti týkající se změny osobního postavení člověka. Za pojištění změny osobního postavení člověka se např. považuje svatební pojištění, pojištění narození dítěte. Pojištění pro případ úrazu nebo nemoci je sice stejně jako životní pojištění podkategorie pojištění osob, zákon o pojistné smlouvě ho však upravuje samostatně v ustanoveních § 60 a násl. resp. § 62 a násl.

Finanční arbitr tak není jakkoliv příslušný rozhodovat o platnosti doplňkového úrazového pojištění pro případ smrti.

6.4. K neplatnosti rizikového pojistného na smrt a k úplatnosti Pojistné smlouvy

Pokud InSTITUTE argumentuje tím, že v pojištění je jasně definováno, jakou službu poskytuje a za to jí přísluší úplata, tak toto platí bezesporu pro riziková pojištění.

Investiční životní pojištění je spojením investice s pojištěním a srážka na rizikové pojistné na smrt fakticky zmenšuje částku „pojistného“, které se investuje do fondů zvolených Navrhovatelem. Finanční arbitr má za to, že v „investici“ by mělo být sjednáno a tedy určeno, jaká částka se investuje, obzvláště tehdy, není-li investiční část životního pojištění blíže upravena zákonem, když právní řád existenci investičního životního pojištění připouští, ale úprava se omezuje pouze na část pojištění.

Není-li speciální právní úprava o rozložení přijatého pojistného na část, která se investuje, a na část, která slouží na úhradu poplatků a rizik, pak finanční arbitr odkazuje na obecnou právní úpravu o náležitostech a platnosti právních úkonů, tedy úpravu starého občanského zákoníku o určitosti právních úkonů, a v této souvislosti má finanční arbitr za to, že u investičního životního pojištění je pro spotřebitele důležité znát částku, která se spotřebovává na poplatky a rizika a částku, kterou InSTITUTE investuje, neboť právě investování části pojistného do fondů je hlavní charakteristikou investičního životního pojištění.

Námítku InSTITUTE, že rizikové pojistné na smrt se v čase mění, považuje finanční arbitr za ryze účelovou, neboť skutečnost, že se rizikové pojistné na smrt mění lze zohlednit tím,

že by v pojistných podmínkách byla na jedné stránce tabulka rizikového pojistného na smrt pro daný věk Navrhovatele a jeho pohlaví; z úřední činnosti je finančnímu arbitrovi známo, že na pojistném trhu jsou nabízeny produkty s obdobnými tabulkami, a finanční arbitr považuje takový způsob seznámení pojistníka s výší rizikového pojistného za optimální.

Finanční arbitr odmítá i námitku Instituce, že rizikové pojistné na smrt by byl objektivně daný údaj, který si Navrhovatel může vypočítat z veřejně dostupných zdrojů. Z úřední činnosti je finančnímu arbitrovi známo, že základ výpočtu rizikového pojistného na smrt je vypočten podle pojistné matematiky, která pracuje s pojistnou částkou na smrt a pravděpodobností úmrtí; takto vypočtená částka je však dále nadceněna, aby se zohlednily možné výkyvy pravděpodobnosti a náklady a zisk Instituce. Výše tohoto „nadcenění“ však je již plně na Instituci, protože jen ona zná svoje náklady a míru zisku, který chce dosáhnout.

Finanční arbitr souhlasí s Institucí, že pojistná smlouva je smlouvou úplatnou. Finanční arbitr však tím, že zneplatnil ujednání o rizikovém pojistném na smrt, samotnou úplatnost Pojistné smlouvy nezměnil, neboť Instituce si dále strhává správní poplatek, poplatek na počáteční náklady a 5% rozdíl mezi prodejní a nákupní cenou, tj. Pojistná smlouva je nadále úplatná.

V tomto případě, Pojistná smlouva je kombinací pojištění a investiční složky, u rizikového pojistného na smrt je nepochybné, že tento „poplatek“ slouží jen na pojistnou část Pojistné smlouvy. Poplatek na počáteční náklady však fakticky souvisí pouze s výší placeného pojistného a správní poplatek je fixní bez ohledu na výši pojistného či pojistnou částku. Lze tedy konstatovat, že poplatek na počáteční náklady i správní poplatek slouží na úhradu pojistné i investiční části Pojistné smlouvy.

Ze shromážděných podkladů vyplývá, že Instituce získala z Pojistné smlouvy úplatu; tato je sice nižší oproti úplatě, kterou Instituce očekávala, nicméně z předložených podkladů ani z tvrzení Instituce nevyplývá, že by v konkrétním případě Pojistnou smlouvu s pojistnou částkou 2.000 Kč neuzavřela, kdyby neobdržela rizikové pojistné na smrt, proto finanční arbitr použil ustanovení starého občanského zákoníku o částečné neplatnosti spolu se zásadou, že je namístě hledat spíše důvody pro platnost právního úkonu než pro jeho neplatnost (*zásada potius valeat actus quam pereat*), viz závěry Ústavního soudu v rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 212/16 a Pojistnou smlouvu posoudil jako částečně neplatnou v ujednání o rizikovém pojistném na smrt.

6.5. *K ostatním námitkám Navrhovatele*

Finanční arbitr při rozhodování aplikuje nejen rozhodné psané právo, ale tam, kde je to možné, se opírá a odvolává na relevantní ustálenou judikaturu obecných soudů (zejména Nejvyššího soudu České republiky) nebo Ústavního soudu. Finanční arbitr tak činí proto, aby jeho rozhodnutí bylo věcně a právně správné a přesvědčivé pro obě strany sporu, a zároveň i pro soud, který bude případně na základě žaloby kterékoli strany sporu rozhodnutí finančního arbitra přezkoumávat, rozhodnutí finančního arbitra jako správné potvrdil a žalobu proti němu zamítl.

Finanční arbitr Navrhovatele dne 30. 1. 2018, č. j. FA/SR/ZP/308/2017-1, informoval o předběžném právním posouzení dosud shromážděných podkladů, tedy že i pokud by Navrhovatel vyhověl a prohlásil Pojistnou smlouvu jako celek za neplatnou, pro vznesenou námitku promlčení by mu nemohl přiznat více než pojistné zaplacené na Pojistnou smlouvu za dobu 3 roky před zahájením řízení před finančním arbitrem, tedy 46.000 Kč (a Navrhovatel by tak přišel o možnost výplaty odkupného z Pojistné smlouvy v částce cca 4.000.000 Kč). Finanční arbitr z důvodu procesní ekonomie nejprve posoudil, zda kdyby uznal neplatnost Pojistné smlouvy, zda by pro Navrhovatele dávalo takové rozhodnutí nějaký smysl, nebo by pro Navrhovatele bylo výhodnější v právním vztahu založeném Pojistnou smlouvou setrvat či jí vypovědět podle smluvních podmínek. Vzhledem k tomu, že Navrhovatel trval na vedení řízení i za podmínky, že případné vyslovení neplatnosti Pojistnou

smlouvy finančním arbitrem ho může poškodit, finanční arbitr přistoupil k posouzení platnosti Pojistné smlouvy.

7. K výroku rozhodnutí o námitkách

Finanční arbitr nezjistil, že by ve věci určení neplatnosti Pojistné smlouvy a vydání bezdůvodného obohacení Navrhovateli rozhodl věcně nesprávně z důvodů namítaných Navrhovatelem a Institucí, a setrvává tak na závěru, že Pojistná smlouva je pouze částečně neplatná v ujednání o rizikovém pojistném na smrt a že Instituce je povinna vydat Navrhovateli bezdůvodné obohacení ve výši 288 Kč.

Na základě výše uvedené skutečnosti rozhodl finanční arbitr tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Primárním cílem finančního arbitra je tam, kde je spotřebitel v právu, přivést strany sporu ke smírnému řešení sporu tak, aby se spotřebitel nemusel obracet na soud a nemusel hradit náklady soudního řízení, protože řízení před finančním arbitrem je bezplatné a nevyžaduje se, aby byl spotřebitel právně zastoupen (náklady právního zastoupení se v řízení před finančním arbitrem nepřiznávají).

Proto musí finanční arbitr posoudit spor zásadně podle právních předpisů a nemůže působit ve prospěch ani jedné strany sporu.

Pokud se nepodaří vyřešit spor smírně, vydá finanční arbitr rozhodnutí, které může strana sporu, která s ním nebude souhlasit, napadnout u soudu. Rozhodnutí finančního arbitra, kterým by neodůvodněně upřednostnil některou stranu sporu, by soud musel zrušit a velmi pravděpodobně neúspěšné straně sporu uložil náhradu nákladů soudního řízení.

Poučení:

Rozhodnutí o námitkách je podle § 16 odst. 4 zákona o finančním arbitrovi konečné. Podle § 17 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi doručený nález, který již nelze napadnout námitkami, je v právní moci (*v případě, že bylo vydáno rozhodnutí o námitkách, nabývá nález právní moci dnem doručení rozhodnutí o námitkách – pozn. finančního arbitra*).

Podle § 244 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský soudní řád“), rozhodl-li správní orgán podle zvláštního zákona o sporu a nabylo-li rozhodnutí správního orgánu právní moci, může být tatáž věc projednána na návrh v občanském soudním řízení. Podle § 247 odst. 1 občanského soudního řádu musí být žaloba podána ve lhůtě dvou měsíců od doručení rozhodnutí správního orgánu.

Mgr. Monika Nedelková
finanční arbitr

Doručuje se

Navrhovatel – do vlastních rukou na adresu ■

Instituce – datová schránka bcmp6yp

